

Sanne Kloosterboer: 'Wonderkind' Een moeder over het leven met haar gehandicapte dochter. Uitgeverij Lev / A.W. Bruna B.V., Utrecht 2012 ISBN 9789400501768 (Verstandelijke Handicap/PO/1) Zie ook: www.levboeken.nl en www.jmouders.nl en <http://sannekloosterboer.nl>

Soort boek/Ziekte/Stijl: In Wonderkind beschrijft Sanne Kloosterboer op 184 pagina's hoe zij moeder wordt van dochter Yaël die verstandelijk gehandicapt is, en hoe hun leven samen met Hanno, Yaëls vader eruit ziet. Een goed geschreven ontroerend en eerlijk boek, waarin vele angsten, gevoelens en problemen aan bod komen waarmee ouders met een gehandicapt kind te maken krijgen.

Over de schrijfster: Sanne Kloosterboer (1973) werd geboren in Alkmaar en groeide op in Bergen en studeerde een tijdje Nederlandse Letteren in Amsterdam. Ze werkt als eindredacteur bij Het Financieel Dagblad. Daarvoor werkte zij onder andere als eindredacteur bij Quote en AvantGarde. Ze is in 2007 getrouwd met haar grote liefde Hanno, en moeder van dochter Yael (2005). Sanne Kloosterboer houdt een blog bij op de website van J/M voor Ouders, waarin ze schrijft over haar belevingen met haar dochter Yaël. Daarnaast houdt ze van lezen, koken, dvd's kijken yogales.

Korte Beschrijving: Sanne Kloosterboer beschrijft hoe ze als studente Hanno tegenkomt en zij anderhalf jaar samenwonen voordat zij zwanger raakt van Yaël. In 2005 wordt een gezonde dochter geboren. Maar Yaël ontwikkelt zich niet goed en als ze 2 jaar oud is, blijkt ze epileptische aanvallen te hebben. Een jaar later blijkt dat ze ook autistisch en verstandelijk beperkt is.

Sanne beschrijft hoe hun leven langzaam maar zeker verandert, Hanno en zij de zorg voor Yaël op zich nemen en wat daarbij komt kijken. Hun leven wordt gevuld met aanvragen voor vergoedingen en aanpassingen, bezoeken aan ziekenhuizen en hulpverleners en andere deskundigen en het zoeken naar juiste opvang en opvangplekken. Sanne en Hanno zijn dan ook altijd bezig met zorgen en regelen, terwijl Hanno aan het promoveren is en Sanne ook een drukke baan heeft. Het maakt dat Sanne besluit de baan bij quote op te geven. En dan nog blijft er heel weinig vrije tijd voor hen over.

De druk die dit alles op hun relatie legt, de uitgeputheid door het voortdurende zorgen en onderbroken nachten, angsten en andere emoties worden ook door Sanne beschreven. Langzaam maar zeker wordt duidelijk dat Yaël nooit een zelfstandig leven zal kunnen leven. Sanne beschrijft daarnaast ook gevoelens van liefde en trots die ze voor haar dochter kent en hoe Yaël, als Yaël goed is, bij hen past.

Wat viel op: Dit boek blijft je bij. Sanne Kloosterboer schrijft openhartig over haar leven met Hanno en dochter Yaël. Omdat ze dat zo oprecht doet, diepte en hoogtepunten beschrijft en heel veel zaken waar ouders van zwaar gehandicapte kinderen mee te maken krijgen levert ze veel inzicht, benoemt moeilijke kanten aan zorgen, naast acceptatie en andere aspecten. Sanne en Hanno denken bijvoorbeeld na of ze wel alle onderzoeken moeten laten gebeuren bij hun dochter en waarom ze dat

niet altijd doen. Indrukwekkend is ook, om te lezen hoe ze voor Yaël willen zorgen, wat ze opgeven en hoe ze in gesprek gaan met hulpverleners en verzorgers. Hoeveel moeite Sanne ook heeft om zorg aan anderen over te laten. Je hoopt als lezer alleen maar dat het schrikbeeld van Sanne, dat Yaël later in een instelling zal moeten wonen, nooit hoeft te gebeuren. Goed is ook om te lezen wat hen steunt, de lotgenoten die vrienden worden.

Citaten: Pag.26: ‘Ze huilt, mijn dochter huilt. Een klein, schrill babyhuiltje. Ik huil ook, van inspanning en dat ze daar dan is, mijn dochter. Wat is ze klein! ‘Yaël,’ zeg ik. ‘Ze heet Yaël, Yaël Mirjam.’ Die naam hebben Hanno en ik bedacht tijdens de zwangerschap.’

Pag.48: ‘Op het forum gaat er een wereld voor me open. Hier is alle kennis verzameld die ik tot dusverre zelf bijeenprokkelde. Wat ik ook wil weten, ik kan erover lezen.’

Pag.78: ‘Bij elke specialist, elke deskundige heb ik het gevoel dat ook mij, als moeder, de maat genomen wordt. (...) Is die moeder wel helemaal goed? Kan ze het allemaal nog wel aan? Ze zeggen het niet in mijn gezicht, maar ik zie het ze denken. En straks als ik weg ben, zeggen ze het, tegen elkaar. Ik weet het zeker.’

Pag.119: ‘Zo schrijf ik in de aanvraag: *‘Het bijten en de “mondgerichtheid” zijn het afgelopen jaren toegenomen. Yaël bijt haar kleren kapot en bijt soms ook mensen in haar omgeving als ze overprikkeld is. (...) Het slapen is nog altijd een groot probleem. Een goed deel van de nachten is Yaël urenlang wakker. Ze is dan heel druk en euforisch aan het schreeuwen. (...) Yaël is nog 100 procent verzorgingsafhankelijk. Yaël is nog niet zindelijk en moet als een grote baby worden aan- en uitgekleed en gewassen en krijgt haar avondeten gevoerd.’*
(...) Liever zou ik schrijven: *‘Yaël lijkt zich te realiseren wat voor kleren ze aanheeft. (...) Soms geeft Yaël haar moeder een kusje. Met heel veel kwijl. Gelukkiger kan ze haar moeder niet maken. Ze kan trouwens ook vreselijk de slappe lach hebben. Dat is heel aanstekelijk. Samen met haar moeder ligt ze dan in een deuk om niets.’*

Pag.183: ‘Ik tover mezelf dus geen normale Yaël. De Yaël die ik nu heb, is eigenlijk al normaal. Niet naar gebruikelijke begrippen, maar ik ben haar normaal gaan vinden. Ik ben zelfs haar leven met haar normaal gaan vinden, eenvoudigweg omdat het mijn leven is.

Yaël’ is al bijna zeven en ze is precies goed zoals ze is.’

Recensie/extra: Zie: http://sannekloosterboer.nl/?page_id=27
<http://blog.jmouders.nl.kpnis.nl/category/sanne-kloosterboer/>

Op woensdag 21 november was Sanne te beluisteren bij ‘Dit is de dag’ op radio 1 over ‘Wonderkind’: <http://www.eo.nl/radio/ditisedag/artikel-detail/wie-zorgt-er-straks-voor-yael/>